

Chương 26

Gặp Lại

Nhiều khi bạn tưởng thời gian trôi rất chậm nhưng lúc nhàn rỗi không có việc làm, lật giờ quyền lịch, bạn mới đột nhiên phát hiện, thời gian hai năm cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Hai năm sau, lại là một ngày đầu đông, thời tiết vô cùng u ám.

Tôi ngồi bên giường bệnh, nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau tay Văn Triết Lỗi. Anh ta gầy đi nhiều, khung xương nổi rõ. Do phải truyền chất dinh dưỡng vào cơ thể trong một thời gian dài, mạch máu ngày càng nổi rõ, hai cánh tay giống cành củi khô.

“Rốt cuộc anh còn muốn ngủ bao lâu nữa?” Dù không biết anh ta có thể nghe thấy không nhưng tôi vẫn không ngừng nói chuyện với anh ta. Bác sĩ bảo, thường xuyên kể chuyện vui cho anh ta nghe, mới có thể đánh thức anh ta.

Vì vậy, hôm nay tôi đặc biệt đến đây báo cho Văn Triết Lỗi một “tin vui”:
“Tôi cho anh biết một tin vui...”

Đôi mắt chua xót đến đau buốt, tôi đưa mu bàn tay lên day day, thở đều mấy nhịp mới nói tiếp: “Ba tôi bị bệnh nặng, ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã lan đến gan. Bác sĩ nói, nhiều nhất ông cũng chỉ sống được nửa năm nữa, dù làm phẫu thuật cũng chẳng có ý nghĩa gì...”

Ngừng một lúc lâu, tôi mới tiếp tục: “Tôi không cho ba tôi biết sự thật. Tôi hy vọng trong nửa năm cuối của cuộc đời, ông có thể sống vui vẻ.”

Lần này, tôi không thể cứu ba tôi, cũng không ai cứu nổi ông. Anh thử nói xem, thế giới này đúng là có công lý, nhân quả báo ứng? Con người làm chuyện gì đều không qua nổi mắt ông trời...

Năm nay, Cảnh Thiên lại lỗ vài chục triệu... Ngân hàng thúc giục, các cổ đông kiến nghị tôi ngừng dự án năng lượng mới... Đến Tế Lâm cũng khuyên tôi bỏ dự án đó đi... Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc, vì đây là hy vọng duy nhất...

Tôi đã hợp tác với Bill, nguồn vốn đầu tư không thành vấn đề... Có điều, tôi vẫn quyết định bán mỏ niken ở núi đất đỏ...”

Tất cả cổ đông đều phản đối. Bọn họ nói, bán núi đất đỏ, đồng nghĩa với việc bán đi tâm huyết cả đời của ba tôi, bán đi nền tảng của Cảnh Thiên. Nhưng tôi vẫn kiên quyết giữ quyết định của mình, không phải vì Cảnh Thiên thực sự gặp nguy khốn, cũng không phải vì núi đất đỏ đã chôn vùi bao nhiêu tội nghiệt, mà

là quặng ở núi đất đỏ ngày càng khó khai thác, hàm lượng kim loại cũng ngày càng thấp.

Bán núi đất đỏ để cứu Cảnh Thiên, đây là quyết định cuối cùng của ba tôi. Do tôi sợ đám cổ đông quấy nhiễu ba tôi trong lúc ông dưỡng bệnh nên tôi mới gánh hết “tội danh”.

Hôm bán đấu giá núi đất đỏ, trời mưa tầm tã, bầu trời phủ màu xanh thẫm hiu quạnh khiến buổi sáng sớm trở nên u ám.

Một điều tôi không ngờ là Cảnh Mạc Vũ lại trở về. Anh đã thay đổi nhiều, càng lạnh lùng, trầm tĩnh hơn xưa.

Gặp lại sau hai năm xa cách, lẽ ra đây là thời khắc cảm động nhất. Tôi và anh chỉ cách nhau một bước chân, giọt mưa mang theo những bông tuyết đầu mùa rơi xuống giữa chúng tôi, vậy mà tôi và anh dường như cách trăm sông nghìn núi, không thể tiến lại gần.

Ánh mắt giao nhau, chỉ một giây mà thôi, nhưng còn lâu hơn bảy trăm hai mươi tư ngày.

Tôi và Cảnh Mạc Vũ lướt qua vai nhau, chúng tôi không ai nói một lời. Có lẽ trong quá khứ tôi đã nói quá nhiều, đến mức giây phút này đối mặt với anh, tôi không biết có thể thốt ra câu gì.

Cuối cùng chúng tôi quyết định đường ai nấy đi.

Ô tô lặng lẽ chuyển bánh, bánh xe khiến bùn đất lẫn tuyết trắng trên đường bắn tung tóe. Tôi liếc nhìn Cảnh Mạc Vũ qua gương chiếu hậu lần cuối. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là cách tôi mỗi lúc một xa, hình bóng ngày càng mơ hồ.

Điện thoại di động đổ chuông, lần này là ba tôi gọi tới, hỏi tôi kết quả cuộc bán đấu giá núi đất đỏ. Tôi thở phào, cố gắng để giọng nói trở nên vui vẻ: “Ba trăm triệu, giá cao hơn dự kiến của chúng ta. Sau khi trả nợ và lãi suất ngân hàng, chúng ta có đủ vốn để khởi động dự án mới.”

“Ai mua vậy?”

“Cảnh Mạc Vũ ạ!” Tôi vốn không định nói cho ba tôi biết, bởi tôi sợ sự xuất hiện của Cảnh Mạc Vũ khiến ông buồn bã, không có lợi cho bệnh tình. Nhưng cuộc bán đấu giá núi đất đỏ là tin tức nóng hổi nhất thành phố A hiện nay, dù tôi không tiết lộ, ông cũng nhanh chóng biết tin.

“Nó về rồi à? Con đã gặp nó chưa?” Ba tôi cất giọng vẻ sốt ruột.

“Vâng, con gặp rồi. Anh ấy rất khỏe, phong độ lắm.”

“... Con hãy bảo nó rảnh thì về nhà chơi...” Đầu máy bên kia trầm mặc vài giây. “Nếu nó muốn...”

“Vâng ạ!” Tôi còn có thể nói gì hơn. Đây là mong mỏi duy nhất của người cha với con trai, dù mong mỏi này gần như hèn mọn.

Ngày tháng của ba tôi không còn nhiều, ông không còn nhiều thời gian chờ đợi. Vì vậy, bất kể dùng cách gì, tôi nhất định không để ông tiếc nuối.

Tôi và người đàn ông không dễ đối phó là Bill thảo luận hợp đồng cả buổi chiều. Hai bên miễn cưỡng đạt thỏa thuận ban đầu về việc hợp tác nhưng các điều khoản cụ thể vẫn cần tiếp tục tiến hành thảo luận.

Sau khi bàn bạc tương đối, tôi thu tài liệu. “Bill, hai ngày tới tôi sẽ bảo thư ký thảo hợp đồng cho anh xem, nếu không có vấn đề gì, tôi hy vọng chúng ta nhanh chóng ký kết để dự án sớm được khởi động.”

“Được.” Bill nhận lời ngay, nhìn đồng hồ. “Buổi tối cô có rảnh không? Hay là chúng ta cùng ăn cơm, nhân thể thảo luận vấn đề chi tiết.”

Về lý mà nói, cùng ăn cơm, trò chuyện với đối tác sẽ khiến việc hợp tác càng vui vẻ và thuận lợi hơn nhưng ánh mắt Bill nhìn tôi luôn có vẻ vượt quá quan hệ làm ăn. Điều này khiến mỗi khi tiếp xúc riêng với anh ta, tôi luôn hết sức cảnh giác, đặc biệt là buổi tối.

“Rất xin lỗi, tối nay tôi có hẹn với bạn rồi. Để hôm khác đi, hôm khác tôi mời anh.”

“Bạn? Tề thiếu phải không?” Bill nói bằng thứ tiếng Trung ngọng nghịu.

“... Ừ.”

“Được thôi, chúc hai người vui vẻ!” Bill rất phong độ tạm biệt tôi, một người từ nhỏ chịu sự giáo dục truyền thống của Trung Quốc như tôi không cho rằng đàn ông thom lên má phụ nữ là phép lịch sự.

Vừa đuổi khéo Bill, Tề Lâm lại đến quấy rầy. Anh bảo tôi cùng tới một buổi tụ họp của người bạn. Tề Lâm luôn miệng than vẫn không tìm được cô gái nào đi cùng.

“Anh Tề đẹp trai của chúng ta cũng có lúc không kiếm được mỹ nhân đi cùng? Anh nói đùa kiểu gì vậy?”

Tề Lâm thản nhiên trả lời: “Xảy ra sự cố bất ngờ, người đẹp anh hẹn cho anh ‘leo cây’, thế nên anh mới nhờ em giúp đỡ. Không phải em không có nghĩa khí, việc con con này cũng chẳng chịu giúp đỡ chứ?”

“Em có thể giúp anh nhưng vẫn là quy tắc cũ, em không uống rượu, về nhà trước mười giờ đêm.”

“Không thành vấn đề.” Tề Lâm liếc qua bộ đồ công sở trên người tôi. “Có điều, em phải nghe anh trong chuyện trang phục. Đi thôi, anh đưa em đi mua quần áo trước.”

Vốn tưởng bây giờ đã là mùa đông, Tề Lâm sẽ không chọn loại váy hở ngực, hở lưng cho tôi nên tôi mới đồng ý để anh dẫn đi mua đồ. Nào ngờ, thẩm mỹ của anh ta vẫn tầm thường như vậy, mùa đông cũng có kiểu váy tiết kiệm vải, bó sát...

Trước ngực có hai chiếc cúc, căng chặt đến mức có thể bung ra bất cứ lúc nào. Tôi thật sự nghi ngờ, không hiểu Tề Lâm học ngành nghệ thuật gì ở Ý, không phải nghệ thuật về hành vi nào đó đấy chứ?

“Có số to hơn không?” Tôi hỏi nhân viên bán hàng.

“Rất vừa, tôi lấy bộ váy này.” Không đợi tôi phản đối, Tề Lâm đã cà thẻ thanh toán tiền. “Ngôn Ngôn, hãy tin tưởng con mắt của anh, em sẽ nhanh chóng cảm kích vì anh giúp em chọn bộ váy này.”

Cảm kích ư?

Tôi nhất thời không có phản ứng, cho đến khi cùng Tề Lâm đi vào phòng VIP, nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ đã ngồi ở đó, tôi mới hiểu tại sao hôm nay Tề Lâm bắt tôi đi cùng anh, còn tích cực chọn váy cho tôi. Thì ra, quân tử báo thù ba năm không muộn.

Nếu tôi không nhầm, buổi tụ họp này là để chào đón Cảnh Mạc Vũ, vì vậy phần lớn đám người có mặt ở đây đều là bạn bè của anh, tất nhiên họ cũng biết tôi. Nhìn thấy tôi và Tề Lâm sánh đôi đi vào cửa, biểu cảm của họ ở giây phút đó phong phú vô cùng. Có mấy người liếc qua Cảnh Mạc Vũ nhưng anh chẳng thèm nhướng mắt, tựa hồ anh và tôi chỉ là người xa lạ. Mà thật ra tôi và anh bây giờ vốn chẳng có quan hệ gì.

Tề Lâm chẳng kiêng nể, kéo tôi tới chỗ trống đối diện Cảnh Mạc Vũ, nhiệt tình giúp tôi cởi áo khoác ngoài, sau đó đặt hai tay lên vai tôi, ấn tôi ngồi xuống. Tôi vô tình đưa mắt về phía Cảnh Mạc Vũ, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Chưa kịp nắm bắt bất cứ tâm trạng nào trong đáy mắt anh, anh đã cúi đầu xem quyển thực đơn.

Cảnh Mạc Vũ giở quyền thực đơn từ trang đầu đến trang cuối, lại lật từ trang cuối về trang đầu nhưng vẫn không gọi được món. Nhân viên phục vụ nhẫn nại đứng bên cạnh, chẳng dám nói một lời. Tề Lâm mất hết kiên nhẫn, cướp quyền thực đơn từ tay anh.

“Xem lâu như vậy vẫn chẳng gọi nổi món gì, có phải anh ăn cơm Tây quen rồi nên quên mất mùi vị món ăn Trung Quốc? Để tôi gọi cho.” Nói xong, Tề Lâm giở đến một trang, giở quyền thực đơn hỏi tôi: “Món này... canh gà nấu măng tươi, rau cuộn phỉ thúy, không tồi, chắc chắn hợp khẩu vị của em.”

Tôi ngồi thẳng người, cố tình nói rộng khoảng cách với Tề Lâm. “Anh muốn gọi gì thì gọi đi, em đều thích hết.”

“Những món anh gọi em đều thích ăn...” Tề Lâm lặp lại câu nói của tôi, nhưng ý tứ khác hoàn toàn. Tôi cúi đầu uống trà, không lên tiếng.

Tề Lâm gọi một bàn toàn rau cho tôi.

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười vẫn làm người khác điên đảo như ngày nào. “Hai năm không gặp, khẩu vị của Tề thiếu nhạt đi không ít.”

“Con người ai cũng sẽ thay đổi.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, không nói thêm câu gì.

Câu nói “rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn ít” quả nhiên không sai. Những người đàn ông có tử lượng không tồi lâu ngày gặp nhau, uống rượu như nước lã, cạn hết ly này đến ly khác. Mấy chai rượu mạnh nhìn thấy đáy lúc nào không hay.

Khói thuốc lá trong phòng VIP ngày càng nồng nặc, thêm vào đó là bộ váy bó sát khiến tôi cảm thấy thở cũng khó khăn. Tôi viện cớ đi nhà vệ sinh, chuẩn ra ngoài cho thoáng.

Tôi nhắm mắt, tựa vào thành sofa ở khu vực nghỉ ngơi, không khí lạnh thấm vào da thịt tôi. Không chịu nổi cảm giác giá lạnh, tôi đứng dậy, chuẩn bị về phòng ăn. Vừa quay người, tôi bất ngờ nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ đứng ngay sau lưng tôi.

Tôi ngậy người kinh ngạc, nhất thời quên phải mở miệng.

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, cất giọng chế giễu: “Sao thế? Không quen tôi à?”

Không quen ư? Dù anh ta hóa thành tro bụi tôi cũng nhận ra.

Cười khan hai tiếng, tôi tìm câu mở đầu mà tôi cho rằng không tồi: “Lâu rồi không gặp!”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi. “Chúng ta mới gặp nhau sáng nay.”

“...” Anh vẫn không thay đổi, lúc nào cũng có thể khiến tôi cứng họng.

“Chúc mừng anh đã giành được quyền khai thác núi đất đỏ. À, đúng rồi...” Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra đề tài nói chuyện. “Cần phải làm thủ tục sang tên, anh tìm trợ lý Kim là được. Ba đã ủy thác anh ta toàn quyền xử lý.”

“Tôi biết rồi, chiều nay anh ta đã tìm tôi và giao hợp đồng chuyển nhượng.”

“... Vậy thì tốt!”

Lại là một sự im lặng ngưng ngập, Cảnh Mạc Vũ không có ý rời đi, tôi cũng đứng nguyên một chỗ. Những lời muốn nói cứ tắc nghẹn nơi cổ họng, tôi không biết nên mở miệng như thế nào. Cảnh Mạc Vũ dường như nhìn ra tâm tư của tôi. “Có chuyện gì, em cứ nói thẳng ra đi!”

Không rõ có phải là ảo giác, giọng nói của anh như có vẻ chờ mong.

“Bao giờ rảnh, anh có thể về thăm ba hay không? Hai năm nay, ba luôn nhớ anh...”

Nhắc đến ba tôi, ánh mắt anh trở nên u tối. “Đợi khi nào có thời gian, tôi sẽ về.”

Dương nhiên tôi nhận ra đây là câu trả lời lấy lệ, tôi biết nói nhiều cũng vô ích. “Ừm, được thôi!”

Cảnh Mạc Vũ vừa định mở miệng liền bị Tề Lâm cắt ngang: “Ngôn Ngôn... Hai anh em đang nói chuyện à? Vậy anh không làm phiền, hai người cứ tiếp tục đi!”

“Tề Lâm, em hơi mệt, anh đưa em về nhà được không?”

“Bây giờ?... Ừ, được thôi!”

Trên đường về nhà, tôi hỏi Tề Lâm: “Tại sao anh không nói sớm cho em biết tôi nay có cả Cảnh Mạc Vũ?”

“Nếu nói với em, liệu em có đi không?”

“...”

“Sao thế? Em vẫn không thể tha thứ cho anh ta à?”

Tôi lắc đầu. “Có gì mà tha thứ với không tha thứ, em chưa bao giờ trách anh ấy. Tề Lâm, anh biết không, từ trái nghĩa với ‘yêu’ không phải là ‘hận’ mà là ‘dửng dưng’, bởi còn hận có nghĩa vẫn còn yêu. Em và Cảnh Mạc Vũ đã là chuyện của quá khứ, không còn tình yêu, làm sao có thể nói là hận...”

Tề Lâm liếc xéo tôi, cười cười. “Nếu như em không còn chút tình cảm với anh ta, chi bằng em hãy nghĩ đến chuyện bao năm qua anh khổ sở giữ gìn, nhận lời lấy anh đi!”

“Khổ sở giữ gìn? Mấy ngày trước em còn nhìn thấy anh và một mỹ nhân ôm nhau thắm thiết. Nếu đây chính là “khổ sở giữ gìn”, em nghĩ chắc anh chỉ mong khổ sở cả đời.”

“Ngôn Ngôn, vẫn là em hiểu anh nhất!”